

CZEŚĆ PIERWSZA

Krótki zarys historii świętej Starego Testamentu

Stworzenie świata

10. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię, i to wszystko, co jest na niebie i na ziemi; a chociaż mógł tego wielkiego dzieła dokonać w jednej chwili, użył na nie sześć długich okresów, które Pismo Święte nazywa dniami.

Pierwszego dnia rzekł: Niech się stanie światłość, i stała się światłość; drugiego dnia uczynił firmament; trzeciego dnia oddzielił wody od ładu, i rozkazał ziemi wydać zioła, kwiaty i wszelkiego rodzaju owoce; czwartego dnia uczynił słońce, księżyc i gwiazdy; piątego dnia stworzył ryby i ptactwo; szóste go dnia stworzył resztę zwierząt, i w końcu stworzył człowieka.

Dnia siódmego Pan Bóg przestał tworzyć, nazwał dzień ten Sobotą, czyli odpoczynkiem, a potem przez Mojżesza rozkazał Żydom poświęcać go ku czci swej.

Stworzenie człowieka – mężczyzny i niewiasty

11. Pan Bóg stworzył człowieka na obraz i na podobieństwo swoje, a stworzył go tak: z ziemi ulepił ciało, a potem tchnął w twarz jego i wlał weń duszę nieśmiertelną.

Nazwał Bóg pierwszego człowieka Adamem, czyli wziętym z ziemi, i umieścił go w rozkoszonym ogrodzie, nazwanym Rajem ziemskim.

12. Lecz Adam był sam jeden. Pan Bóg, chcąc mu dać towarzyszkę i żonę, przypuścił na niego twardy sen, podczas którego wyjął zeń żebro, utworzył z niego niewiastę i przedstawił ją Adamowi. Adam powitał ją z radością i nazwał Ewą, to jest Życiem, ponieważ miała być matką wszystkich żyjących.

O Aniołach

13. Przed człowiekiem, który jest najdoskonalszym stworzeniem w świecie widowym, Pan Bóg stworzył niezliczone mnóstwo innych istot, nierównie wyższych, zwanych Aniołami.

14. Aniołowie są to duchy czyste, nie mają żadnej postaci widzialnej, i stanowią naturę całkiem odrębną, która do istnienia swego nie potrzebuje się łączyć z żadnym ciałem. Stworzył ich Pan Bóg także na podobieństwo swoje, uczynił zdolnymi znać i miłować siebie, i obdarzył ich wolną wolą, wskutek której mogli czynić źle i dobrze.

15. Większa część tych duchów wytrzymała próbę i pozostała wierną Panu Bogu; lecz wielu zgrzeszyło pychą, chcąc być równymi Bogu i nie zależeć od Niego.

16. Duchy wierne Bogu, zwane Aniołami dobrymi, Duchami niebieskimi, lub po prostu Aniołami, otrzymały w nagrodę wieczną szczęśliwość w niebie.

17. Aniołowie źli, zwani diabłami, czartami, szatanami, lub złymi duchami, zostali strąceni z nieba do piekła na wieczne męki.

Upadek Adama i Ewy i ukaranie ich

18. Pan Bóg w niewysłowionej dobroci swojej podniósł był Adama i Ewę do stanu nadprzyrodzonego; obdarzył ich niewinnością, łaską poświęcającą, uczynił szczęśliwymi, wyjął spod prawa śmierci i wszelkich cierpień na duszy i na ciele i przeznaczył do wiecznej chwały z Sobą w niebie. Wszystkie te łaski i dary miały też spłynąć i na całe ich potomstwo.

19. W zamian za tyle dobrodziejstw chciał Pan Bóg, by oni uznawali Go za swego Pana i Władcę, i w tym celu pozwolewszy im jeść owoce ze wszystkich drzew raju ziemskiego, zabronił pożywać owoców z jednego tylko drzewa, które było w pośrodku raju i nazywało się drzewem wiadomości dobrego i złego. Nosiło ono tę nazwę dlatego, że w razie posłuszeństwa Adama i Ewy miało im służyć ku dobremu, to jest pomnażać w nich łaskę i zgotować im szczęśliwość wieczną; w razie zaś nieposłuszeństwa miało przyprawić ich samych i całe ich potomstwo o utratę łaski Bożej i o doznanie wszystkiego złego na duszy i na ciele.

Szatan pozazdrościł ludziom tak wielkiego szczęścia i oto razu jednego ukazał się Ewie w postaci węża, i począł ją kusić do złamania Boskiego zakazu. Ewa uległa pokusie; jadła sama z zakazanego owocu i dała go Adamowi, który jadł także; i tak zgrzeszyli oboje.

20. Grzech ten sprowadził na nich i na całe ich potomstwo najpłakańsze skutki. Utracili wnet łaskę poświęcającą, przyjaźń Boską i prawo do nieba; stali się niewolnikami szatana i zasłużyli na piekło. Pan Bóg wydał na nich wyrok śmierci, wypędził z raju i skazał na ciężką pracę w pocie czoła i na wszelkie cierpienia, choroby i nędze.